

Ignacy Daszyński urodził się 26 października 1866 roku w Zbarażu (na terenie dzisiejszej Ukrainy). Wychowywał się w wielokulturowym środowisku, już jako dziecko znał kilka języków, a rodzina o szlacheckich korzeniach wpoila mu wartości patriotyczne i zadbała o jego staranną edukację. Po śmierci ojca przeniósł się z rodziną do Stanisławowa i rozpoczął naukę w tamtejszym gimnazjum, gdzie osiągał wyróżniające się wyniki w nauce. W tym okresie pod wpływem starszego brata Feliksa zaangażował się w działalność polityczną, za co został wydalony ze szkoły, a całą rodzinę spotkały represje ze strony władz austriackich. Daszyński przeniósł się do Lwowa, a następnie do Drohobycza, gdzie zetknął się z problemami tamtejszych robotników przemysłu naftowego. Pracował jako pisarz u adwokata, pisał też artykuły do socjalistycznej „Gazety Naddniestrzańskiej”. Po zdaniu matury w trybie eksternistycznym rozpoczął studia filozoficzne na Uniwersytecie Jagiellońskim, które musiał przerwać ze względu na złą sytuację materialną. Podjął pracę nauczyciela, lecz niedługo po tym został omyłkowo aresztowany przez rosyjskie władze (jako Feliks Daszyński). Uwolniony po pół roku, chciał emigrować do Argentyny, ale z powodu śmierci brata oraz za namową i dzięki wsparciu finansowemu działacza socjalistycznego Stanisława Mendelsoona zrezygnował z tego planu i rozpoczął studia w Zurychu. W Szwajcarii poznał Juliana Marchlewskiego i Różę Luksemburg. Coraz bardziej angażował się politycznie, był współzałożycielem Stowarzyszenia Robotników Polskich „Zgoda”, stworzył komórki socjalistyczne w Galicji, współpracował z działaczami ukraińskimi, pracował w redakcjach socjalistycznych pism, wydawał broszury, był kilkakrotnie aresztowany. W 1892 roku odegrał pierwszoplanową rolę w powstaniu Polskiej Partii Socjalno-Demokratycznej Galicji i Śląska. Dostał się do parlamentu wiedeńskiego z okręgu krakowskiego i bronił w nim sprawy robotniczej. Został także radnym Krakowa. Tuż przed wybuchem wojny zawiązał porozumienie z PPS – Frakcją Rewolucyjną Piłsudskiego. Jako człowiek o wyrazistych poglądach Daszyński był równocześnie skory do kompromisów i współpracy: poparł działalność Legionów, uzgadniał deklaracje zapowiadające odzyskanie przez Polskę niepodległości z PSL-em „Piast” i z endecją. 7 listopada 1918 roku utworzył Tymczasowy Rząd Ludowy Republiki Polskiej w Lublinie, który to jednak podporządkował się warszawskim centralnym władzom Piłsudskiego, a Daszyński poparł rząd socjalistyczno-ludowy Jędrzeja Moraczewskiego. W II RP wszedł do Sejmu Ustawodawczego, był jednym z liderów PPS i przewodniczącym jej parlamentarnego klubu, posłem na Sejm kilku kadencji. Podczas wojny polsko-bolszewickiej pełnił funkcję wicepremiera Rządu Obrony Narodowej Witosa. W 1922 roku został wicemarszałkiem sejmu, a w 1928 roku marszałkiem. Nieustannie angażował się społecznie – był pomysłodawcą Towarzystwa Uniwersytetu Robotniczego, socjalistycznej organizacji oświatowo-kulturalnej. Po przewrocie majowym stanął w opozycji do rządów sanacyjnych, ale pogarszający się stan zdrowia zmusił go do stopniowego wycofywania się z polityki. Zmarł w październiku 1936 roku. Jego pogrzeb zgromadził tysiące osób, a wszystkie warszawskie zakłady pracy symbolicznie na 5 minut zawiesiły tego dnia pracę.